

elfáradtam mindabban,
ami történik velünk, *mondod, aztán csak legyintesz,*
mint aki nem akar tudni többet semmiről, a teraszon
ülünk, valami árnyék kúszik végig az arcodon néhány
pillanatra, csak az a tompa derengés, csak szűnne már,
mondom váratlanul, hogy végre tudnám, mi lesz akkor,
ha valóban nem lesz apám, ha nem őt utánoznám minden
pillanatban, ha végre magamban is meg tudnék állni,
bátrasimítom a hajam, és az apám mozdulatát látom,
megigazítom a nyakkendőt, és az apám áll a tükör előtt,
alanyban és állítmányban gondolkodom, és az apámmal
nézek össze, cinkosan persze, és eközben minden
szavam hamis és pontatlan lesz, alighogy kimondom,
s erre már felnevetünk, én meg az apám, az öreg Esterházy.

SZITA SZILVIA

Álmodik

*Álmomban duruzsol a szkennert,
arcomhoz közelít célkeresztje,
lejjebb siklik, mint tapasztalt férfi-
kéz: magától is tudja, hogy merre.*

*Torkomban érzem a jód ízét,
köldököm keresi, majd továbbhalad,
mozdulni sem merek, mintha most először.
Érzem, hogy elönt a kontrasztanyag*

váratlan forrósága.

Felnéz

A tartóvasak milyen kimunkáltak
az oszlopsor mögött, majdnem középen!
*Férfizakó súrolta kabátom,
idő még volt, megálltam, fölnéztem.*

*Vizsgálatra mentem, itt kellett leszállni,
izzott a fém, kavargó fény a porban.
A pályaudvar ilyenkor a legszebb.
Fejben már mindent lejátszottam.*

Kirakat előtt áll

Már a parókát is kinéztem, ami nem fog eltakarni semmit. Reggel óta tudom: nem lesz rá szükség. Saját hajamat húzhatom félre, mint

ablak elől a függönyt, ha nyakamon akarom érezni a leheleted. Azt mondtad, nem számít, mert így is és bárhogyan, de tudom: fájt volna

látni, hogy megkopaszodom. Hallottam, mit mesél a barátod. Minden este ő oldja le felesége

fejéről a selyemkendőt, mégsem tudja megszokni, ahogy kivillan alóla az arc csupasz folytatása.

Újrakezdi

A folyamatos késztetés, hogy elmenj a szakadék pereméig, és ugrás helyett visszafordulj. Pedig azt szeretnéd tudni, felfog-e valaki odalenn. Bokád rögzíti a felcsapódó fű karcolásait, cipőd talpa, akár egy öntőforma, felveszi a kövek alakját. Ez volt az utolsó séta, fogadkozol, ilyet soha többé. Aztán letépsz egy pitypangot, lefújod a bőbitáját, nézed, ahogy az apró magvak szerteszét szállnak, találomra kiválasztasz egyet, mész utána. Így kezded újból, lépésről lépésre, amit nem akartál.

Megtartják

*El akartam engedni őket,
hogy zuhanbassak. Megtartottak.
Ide, mutatták, ide ülj le, itt találsz
kenyeret, erről a fáról szedj
gyümölcsöt. Türelmesek voltak:
kivárták, míg lehámlik rólam,
aminek képzelem magam,
és felismerem a ráncos, foltos
felület alatt az új, rózsaszín bőrt.
Robantam volna, visszafogtak.*

HEVESI JUDIT

Egyférfi Egynő

Mindig E. P.

*Hogy a végén,
így akarom mondani,
egy meg egy
(az nem három, hanem)
másmilyen kettő,
az egyik én vagyok.
Én vagyok az, akit elárultál,
és te vagy, aki most már mindig itt marad,
itt maradsz és az leszel,
aki sosem szerethet eléggé viszont.
De mire vége annak,
ami el sem kezdődött,
a sok árulás után
úgy lesz, hogy már te sem vagy,
és én sem vagyok,
csak a maradás van,
persze ezt akartam,
hogy itt maradj.
Ez a maradás.*